

i Henseende til Dyrene saaledes omtrent, som vi have den i Henseende til Menneskene (En Stemme: Den har vi!). Nei, en saadan have vi vist ikke; thi jeg har seet Dyrplagerne i Aviserne beklage sig over, at der var saa mange Juffer, der gif omkring og curede Køer og Geste, saa det var utaaleligt, og ved en saadan Dvafsalverlov vilde vi da faae et nyt Menneskeplageri. Jeg kan derfor ingenlunde berolige mig over de Virkninger, Loven rimeligvis vil have, skjøndt det, som jeg tidligere har sagt, snart vilde være forbi med den, hvis den fattes i Kraft over hele Landet paa eengang, thi hvad maa der ikke skee mange Steder, naar Politimesterne, ligesom den høitærede Minister efter hans egne Udtryk idag, lade sig det ligge paa Hjerte; at det, at overlæsse eller forsulte Hundsdyr, endelig maatte gaae ind med under Begrebet Dyrplageri, skjøndt det ikke er nævnt, thi det skulde dog være forunderligt, om man ikke indseer, at det vilde blive utaaleligt, naar det ikke indskrænkes til, hvad man offentlig træffer paa Gader, Stræder og Landeveie, hvor forsultede eller overlæssede Geste styrte for Alles Dine, hvad jo Politiet alleieide har Lov til at straffe. Naar nemlig Straffeloven for Alt, hvad en Politimester kan kalde at sulte eller overlæsse sine Geste, kan anvendes paa al Brug af Geste, da kan ingen Mand vide, hvorfor han kan blive stævet og dømt; thi det er jo klart, at, hvad der er at overlæsse og hvad der er at forsulte, er jo Begreber, som paa ingen Maade saaledes lade sig bestemme, at det i alle Tilfælde er klart, om de finde Sted. Hvad Overlæsselse angaaer, da beroer det jo blandt Andet paa, hvordan Veien er og hvormange Kræfter Gestene have, og hvad Sultningen angaaer, da

kalder en velhavende Mand det let at sulte Geste, naar de ikke fore deres Geste godt, fodre skrap, for at de kunde see gode og syldige ud. Man kan jo dog ikke forlange, at, medens en stakkels Huusmand, f. Ex. paa Heben i Jylland, som har en Helmis, tit selv kun faaer Sultesøde, han dog skal have mere Medlidenshed med sin Geste end med sig selv. Naar Overlæsning og Forsultning skal bedømmes efter vedkommende Politimesters Skjøn, saa vil alt saa Loven derved blive ligesaa uretfærdig som utaalelig. En Ting har ogsaa forundret mig ved Udvalgets Betænkning, og det er, at det har flyttet Ordet „navnlig“; det maatte meget hellere reent have kastet det overbord end have flyttet det ned paa et Sted, hvor det gjør lige saameget Galt, og vel endog saa mere, end det gjorde paa det Sted, hvor det først stod; thi paa et andet Sted var dog denne forstræfkelige Lov om Dyrplageri bleven indskrænket til Hundsdyr; men, ved denne Flytning af Ordet „navnlig“ ere alle Dyr igjen komne ind i Loven. Jeg vil ikke tale om de Dyr, som man benytter i videnskabelige Diemed, saasom Fluer, Insecter og mange Slags andre Dyr, thi over lærde Folk faaer den sagtens ingen Ret, men det er jo igjen blevet en Straffelov for enhver Lidelse, der tilføies Dyr, naar den ikke kan anses nødvendig, f. Ex., naar man træder en Snegl fordærvet.

R e t t e l s e.

Nr. 89, Sp. 1395, Lin. 18 f. n.: „er et saa honnet“ læs: „jo er et honnet“